

Šari Lapena

**PAR IZ
SUSEDSTVA**

Prevela
Milica Cvetković

■ Laguna ■

Naslov originala

Shari Lapena

THE COUPLE NEXT DOOR

Copyright © 1742145 Ontario Limited 2016

Shari Lapena has asserted her right under the Copyright,
Designs and Patents Act 1988 to be identified as the author
of this work

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Posvećeno Helen Heler, najuzbudljivijem agentu

Prvo poglavlje

En oseća kako joj se kiselina uzburkava u želucu i kreće ka grlu; u glavi joj se ljulja. Previše je popila. Sintija joj je nalivala cele večeri. En je htela da se zadrži u pristojnim granicama, ali je popustila – nije znala kako inače da prebrodi večer. Više nije imala predstavu koliko je vina popila na toj beskrajnoj proslavi. Ujutro će morati da izmuze i prospe mleko.

Malaksala od vreline te letnje večeri, posmatra domaćicu skupljenih očiju. Sintija otvoreno flertuje s Eninim mužem Markom. Zašto En podnosi to? Zašto Grejam, Sintijin muž, dopušta to? En je ljuta, ali i nemoćna; ne zna kako to da prekine, a da ne izgleda jadno i smešno.

Svi su pomalo naliveni. Stoga ona sve prenebregava, kipti u sebi i pijucka hladno vino. Nije vaspitana da priređuje scene, ne voli da privlači pažnju na sebe.

S druge strane, Sintija...

Sve troje – En, Marko i Sintijin dobroćudni muž Grejam – gledaju u nju i opčinjeni su. Posebno Marko kao da

ne može da skine pogled sa Sintije. Dok sa saginje i dosipa mu u čašu, ona se naginje malko previše prema njemu, okovratnik tesne majice joj je tako dubok da Marko praktično tare nos o njen dekolte.

En se priseća kako Sintija flertuje sa svima. Sintija opasno dobro izgleda da je to prosto jače od nje.

Međutim, što duže En gleda, sve se više pita može li zaista biti nečeg između Marka i Sintije. Dotad nikad nije imala takve sumnje. Možda je od alkohola postala paranoična.

Ne, shvata – ne bi se ovako ponašali da imaju nešto da sakriju. Sintija flertuje više od Marka; on je samo zahvalan objekat pažnje. Sam Marko izgleda gotovo i previše dobro – s onom čupavom tamnom kosom, zlatastosmeđim očima i očaravajućim osmehom uvek je privlačio pažnju. Neverovatan su par – Sintija i Marko. En sebi govori da se obuzda. Ubeđuje se kako joj je Marko zaista veran. Zna da je potpuno posvećen porodici. Ona i beba su mu sve. Biće uz nju šta god da se desi – otpija velik gutljaj vina – koliko god sve postalo loše.

Ipak, gledajući Sintiju kako se nabacuje Marku, sve je uznemireništvo i uzrujanost. I dalje ima desetak kilograma viška – čak i sada, šest meseci posle porođaja. Mislila je da će već povratiti figuru od pre trudnoće, ali izgleda da je za to potrebna čitava godina. Moraće da odustane od listanja žute štampe na kasi samoposluge i prestane da se poredi s poznatim mamama koje imaju lične trenere i samo nekoliko nedelja posle porođaja izgledaju super.

Međutim, čak ni u najboljim danima En nije mogla da se meri sa svojom visokom i zgodnom susetkom Sintijom – ženom s dugačkim nogama, uskim strukom, velikim

grudima, porcelanskom kožom i talasastom kosom, crnom kao ugarak.

A osim toga, Sintija se uvek savršeno oblačila, nosila visoke potpetice i seksi odeću – čak i za večeru kod kuće, na koju je pozvan samo jedan bračni par.

En ne može da se usredsredi na razgovor. Isključuje se i zuri u reljef mermernog kamina, potpuno isti kao onaj u njenoj dnevnoj sobi, s druge strane zajedničkog zida koji ona i Marko dele sa Sintijom i Grejamom; žive u kućama od opeke u nizu, tipičnim za taj grad na severu države Njujork i čvrsto građenim krajem devetnaestog veka. Sve kuće u njihovom nizu su slične – uređene u italijanskom stilu, renovirane, skupe – samo što je Enina i Markova na kraju, a i svaka odražava neznatne razlike u uređenju i ukusu; svaka za sebe je malo remek-delo.

En se nespretno maša svog mobilnog telefona s trpezarijskog stola i proverava koliko je sati. Skoro je jedan ujutro. U ponoć je proveravala bebu. Marko ju je proverio u pola jedan. Zatim je otišao u zadnje dvorište da sa Sintijom popuši cigaretu dok su En i Grejam sedeli za neraspremljenim stolom i s priličnom nelagodnom vodili užtogljen razgovor. Trebalo je i sama da izađe s njima; možda je napolju malo duvkalo. No nije jer Grejam ne voli da boravi tamo gde ima dima pa bi bilo nepristojno ili bar neuviđavno da ga ostavi samog na večeri u njegovu čast. Tako je, iz čiste ućivosti, ostala. Grejam, tipičan predstavnik srednje klase protestantskih Anglosaksonaca, kao i ona sama, besprekorno je vaspitan.

Prava je tajna zbog čega se oženio fuficom kakva je Sintija. Sintija i Marko su se nekoliko minuta kasnije vratili iz

dvorišta, a En očajnički želi da ide kući, iako se svi ostali još provode.

Baca poglede u monitor priključen za dečju sobu koji stoji na kraju stola, na ono svetlašće što se crveni kao žar cigarete. Ekran je razbijen – ispustila ga je pre nekoliko dana, a Marko još nije stigao da ga zameni – ali zvučnik još radi. Najednom je skole sumnje, oseća da je sve to pogrešno. Ko još odlazi na večeru u susedstvo i ostavlja bebu samu u kući? Kakva majka to radi? Oseća kako je opet prožima poznat bol – *ona nije dobra majka*.

Pa šta ako je bebisiterka otkazala? Trebalo je da povedu Koru sa sobom, da je stave u ogradicu. Međutim, Sintija je rekla da je to proslava bez dece. Veče je trebalo da bude samo za odrasle, da proslave Grejamov rođendan. Eto još jednog razloga da En ne voli Sintiju, koja joj je nekad bila dobra prijateljica – Sintija ne voli bebe. Ko još kaže da šestomesečna beba nije dobrodošla na nekoj večeri? Kako je En uopšte dozvolila da je Marko ubedi da je to u redu? Vrlo neodgovorno. Pita se šta bi druge majke u njenoj grupi pomislile kad bi im rekla: *Ostavili smo šestomesečnu bebu samu kod kuće i otišli na proslavu u susedstvu*. Zamišlja kako sve redom zinu od zaprepašćenja i neprijatno se učute. Ali ona im nikad neće reći. Posle toga bi je sve izbegavale.

Zbog toga su se ona i Marko pre večere prepirali. Kad je bebisiterka pozvala i otkazala, En je predložila da ostane kod kuće s detetom – ionako joj se nije išlo. No Marko nije hteo ni da čuje.

„Ne možeš ostati kod kuće“, navaljivao je dok su se raspravljali u kuhinji.

„Nemam ništa protiv da ostanem kod kuće“, rekla je nešto tiše. Nije želela da kroz zajednički zid Sintija čuje kako se prepiru zbog odlaska kod njih.

„Prijaće ti da izađeš“, tvrdio je Marko i sam spustivši glas. Zatim je dodao: „Znaš šta je lekar kazao.“

Čitave večeri se trudila da shvati je li ta poslednja primedba bila pakosna, sebična ili je prosto pokušavao da joj pomogne. Na kraju je popustila. Marko ju je ubedio kako s monitorom i samo vrata do njihovih mogu da čuju kad se beba okrene ili probudi. Obilaziće je na svakih pola sata. Ništa loše se neće dogoditi.

Sad je jedan sat. Da li da ode i proveri bebu ili da pokuša da ubedi Marka da krenu? Tako joj se ide kući, da legne. Želi da se to veče okonča.

Povlači muža za ruku. „Marko“, navaljuje, „treba da krenemo. Jedan sat je.“

„O, nemojte još da idete“, kaže Sintija. „Nije tako kasno!“ Očigledno ona ne želi da se zabava već završi. Ne želi da Marko ode.

Doduše, uopšte joj ne bi smetalo da En ode, u to je ova ubeđena.

„Možda za tebe nije“, kaže joj i uspeva da zvuči pomalo kruto, iako je pijana, „ali ja moram ujutro da poranim i nahranim bebu.“

„Sirotice“, kaže Sintija i zbog nečeg to razbesni En. Sintija nema dece, a nikad ih nije ni želela. Ona i Grejam su izabrali da nemaju dece.

Teško je naterati Marka da krene. Izgleda da je rešen da ostane. Mnogo mu je zabavno, ali En je sve uznemirenija.

„Samo još jednu“, kaže Marko Sintiji i pruža joj čašu izbegavajući ženin pogled.

Večeras je neobično čio – gotovo na silu. En se pita otkud to. Kod kuće je u poslednje vreme sasvim miran. Rasejan, čak mrgodan. Međutim večeras, sa Sintijom, on daje živost zabavi. Već neko vreme En oseća da nešto nije kako treba da bude. Kad bi joj bar rekao šta je posredi. Uopšte joj slabo šta i govori. Izostavlja je. A možda se povlači zbog njene depresije, njenog „postporođajnog neraspoloženja“. Razočarala ga je. Koga nije? Večeras očigledno bira tu lepu, vrcavu i iskričavu Sintiju.

En primećuje koliko je sati i gubi strpljenje. „Ja ću krenuti. Trebalo je da obiđem bebu u jedan.“ Gleda Marka. „Ti ostani koliko god hoćeš“, dodaje stegnutim glasom. Marko je oštro gleda, oči mu se cakle. Najednom primećuje kako on i ne izgleda mnogo pijano, a njoj se vrti u glavi. Hoće li se raspravljati zbog ovoga? Pred susedima? Stvarno? En se osvrće tražeći tašnu, uzima monitor, shvata da je uključen u utičnicu u zidu, pa se sagne da ga isključi, svesna da svi za stolom nemo zure u njenu zadnjicu. Pa neka ih. Ima utisak da su se udružili protiv nje smatrajući da im kvari zadovoljstvo. Počinju da je peku oči od suza, pa ih zadržava. Ne želi da se rasplače pred svima. Sintija i Grejam ne znaju za njenu postporođajnu depresiju. Ne bi je ni shvatili. En i Marko nikome nisu rekli, osim Eninoj majci. Njoj se sama nedavno poverila. Zna da majka nikome neće reći, čak ni ocu. En ne želi da iko drugi to zna, a podozreva da ni Marko ne želi, mada to nije ni pomenuo. Ipak je iscrpljujuće to neprestano pretvaranje.

Dok je još okrenuta leđima, čuje Marka i po njegovom glasu zna da se predomislio. „U pravu si. Kasno je, treba da krenemo“, kaže. Čuje kako on spušta vinsku čašu na sto iza nje.

Okreće se i nadlanicom sklanja kosu s očiju. Odavno je trebalo da se šiša. Lažno se osmehuje i kaže: „Sledeći put ste vi naši gosti.“ Onda u sebi dodaje: *Možete doći u našu kuću, u kojoj s nama živi i naše dete, koje će, nadam se, cele večeri plakati i pokvariti vam provod. Svakako ću vas pozvati kad joj budu izbijali zubići.*

Ubrzo posle toga kreću. Nema bebinih stvarčica koje treba skupljati, tu su samo njih dvoje, Enina tašna i monitor, koji gurne u tašnu. Sintija kao da je iznervirana što tako naglo odlaze – Grejam je neutralan – te oni izlaze na upečatljiva teška ulazna vrata i silaze niz stepenice. En se pridržava za bogato ukrašenu ogradu da održi ravnotežu. Do njihovih stepenica, sa sličnom ogradom i jednako upečatljivim ulaznim vratima, ima samo nekoliko koraka po pločniku. En ide malo ispred Marka i ništa ne priča. Možda neće progovoriti s njim cele noći. Kreće uz stepenice i naglo stane.

„Šta je bilo?“, pita Marko napetim glasom sustigavši je.

En zuri ispred sebe. Ulazna vrata su odškrinuta, tek za šaku.

„Znam da sam ih zaključala!“, kaže En kreštavim glasom.

Marko joj odvrća odsečno: „Možda si zaboravila. Mnogo si popila.“

En ga pak ne sluša. Već je unutra i trči uz stepenice, pa hodnikom do bebine sobe, a Marko je prati u stopu.

Kad stigne do sobe i vidi praznu kolevku, En zavrišti.

Drugo poglavlje

En oseća sopstveni krik u glavi i čuje kako se on odbija o zidove – njen krik je svuda. Onda zanemi i stoji pred praznom kolevkom, ukrućeno, držeći šaku preko usta. Marko petlja s prekidačem za svetlo. Oboje zure u praznu kolevku gde bi trebalo da je njihova beba. Nemoguće je da nje tamo nema. Ne postoji način da Kora sama izađe iz kolevke. Jedva da joj je šest meseci.

„Zovi policiju“, šapne En, potom se isповраća, a kad se presamitala, izbljuvak preleće u slapovima preko njenih prstiju pa na parket. Bebina soba, okrećena u bleđožuto i ukrašena jaganjcima što veselo skakuću po zidovima, najednom se puni smradom žuči i panike.

Marko se ne miče. En ga pogleda. Paralizovan je, u šoku, zuri u praznu kolevku, kao da mu je to neverovatno. En vidi strah i grižu savesti u njegovim očima i počinje da urla – užasno zajauče, poput ranjene životinje.

Marko još uvek ne mrda. En se ustremila hodnikom do njihove spavaće sobe, zgrabila telefon sa noćnog stočića i

pozvala policiju, drhtavim rukama razmazujući povraćku po telefonu. Marko se konačno pribrao. Čuje ga kako žurno korača po spratu dok ona s druge strane hodnika pilji u praznu kolevku. On proverava kupatilo na vrhu stepeništa, pa hitro prolazi pored nje da pretraži gostinsku sobu, a zatim poslednju sobu u dnu hodnika, onu koju su pretvorili u radnu. Dok on to radi, En se pak rasejano pita zašto tamo traži. Kao da njihova beba može samostalno da se kreće. Ona nije u kupatilu, ni u gostinskoj sobi niti u radnoj sobi.

Neko ju je uzeo.

Kada se operater hitne službe javi, En zakuka: „Neko nam je oteo bebu!“ Jedva je sposobna da se dovoljno pribere kako bi odgovorila na operaterova pitanja.

„Razumem, gospođo. Pokušajte da se smirite. Stiže policija“, uverava je on.

En prekida vezu. Celo telo joj drhti. Oseća da će joj opet pozliti. Shvata kako će to izgledati. Ostavili su samu bebu kod kuće. Da li je to nezakonito? Mora da jeste. Kako će objasniti?

Marko se pojavljuje na vratima spavaće sobe, bled i kao da je i njemu loše.

„Ti si kriv!“, urla En divljeg pogleda i progura se pored njega. Žuri u kupatilo na vrhu stepeništa i opet povraća, ovog puta u lavabo, zatim pere tragove s drhtavih ruku i ispira usta. U prolazu spazi svoj odraz u ogledalu. Marko stoji iza nje. Pogledi im se susreću u ogledalu.

„Žao mi je“, šapuće on. „Žao mi je. Ja sam kriv.“

Zaista mu je žao, to joj je jasno. I pored toga, En podiže ruku i udara njegov odraz u ogledalu. Ogledalo puca, a ona se slama i jeca. On pokušava da je zagrlji, ali ga ona

odgurne i strči niz stepenice. Šaka joj krvari ostavljajući trag na ogradi stepeništa.

Utisak nestvarnog prožima sve što se nadalje dešava. Udoban Enin i Markov dom najednom postaje mesto zločina.

En sedi na kauču u dnevnoj sobi. Neko joj je prebacio ćebe preko ramena, ali ona i dalje drhti. U šoku je. Policijski automobili su parkirani na ulici ispred kuće, njihova crvena svetla trepere, pulsiraju kroz prozor i kruže po svetlim zidovima. En nepokretno sedi na kauču i zuri preda se kao da je njima hipnotisana.

Marko je, isprekidanim glasom, dao policiji kratak opis bebe – stara šest meseci, plava, plavih očiju, oko sedam kilograma, na sebi ima jednokratnu pelenu i jednostavno svetloružičasto jednodavno odelce. Lagano letnje ćebe, čisto belo, takođe je nestalo iz kolenke.

Kuća vrvi od uniformisanih policajaca. Raštrkali su se i metodično pretražuju. Neki imaju rukavice od lateksa i nose pribor za prikupljanje dokaza. En i Marko u svom brzom, mahnitom trčanju kroz kuću, neposredno pred dolazak policije, ništa nisu otkrili. Kriminalistički tehničari rade polako. Očigledno ne traže Koru; traže dokaze. Beba je već nestala.

Marko seda pored En na kauč i obuhvata je rukom, čvrsto je grli. Ona želi da se odmakne, ali ostaje mirna. Dopusća da mu ruka tu ostane. Kako bi izgledalo kad bi se odmakla? Oseća mu piće u dahu.

En sada krivi sebe. Njena je krivica. Želi da krivi Marka, međutim ona se složila da ostave bebu samu. Trebalo je da ostane kod kuće. Ne – trebalo je da povede Koru

kod suseda, nek Sintija ide bestraga. Sumnja da bi ih ona zaista izbacila i upropastila žurku za Grejama. Prekasno to shvata.

Osuđivaće ih, i policija i svi ostali. Tako im i treba kad ostavljaju bebu samu. I ona bi isto pomislila da se to desilo nekom drugom. Zna kako majke umeju da osuđuju, kako je dobar osećaj kad učestvuješ u osudi nekog drugog. Razmišlja o svojoj grupi majki, koje se, s bebama, sastaju jedna kod druge na kafi i tračare. Šta li će one reći?

Još je neko stigao – staložen čovek u dobro skrojenom tamnom odelu. Uniformisani policajci se prema njemu odnose s poštovanjem. En podiže pogled i ukrsti ga s njegovim prodornim plavim očima te se upita ko je to.

On prilazi, seda na jednu fotelju naspram En i Marka i predstavlja se kao inspektor Razbak. Potom se nagine napred. „Recite mi šta se dogodilo.“

En smesta zaboravlja inspektorovo ime ili ga zapravo nije ni registrovala. Samo je čula „inspektor“. Posmatra ga i ohrabrena je njegovim otvorenim i inteligentnim pogledom. On će im pomoći. On će im pomoći da pronađu Koru. Trudi se da razmisli. Pa ipak, ne može da misli. Istovremeno je mahnita i utrnula. Jednostavno zuri u inspektorove pronicljive oči i pušta Marka da govori.

„Bili smo odmah pored“, počinje Marko, očito uznemiren. „Kod suseda.“ Zatim zastane.

„Da?“, podstakne ga inspektor.

Marko okleva.

„Gde je bila beba?“, pita inspektor.

Marko ne odgovara. Ne želi to da izgovori.

Pribirajući se, En odgovara umesto njega dok joj suze liju niz lice. „Ostavili smo je ovde, u kolecvi, s uključenim

monitorom.“ Posmatra inspektorovu reakciju – *Kakvi užasni roditelji* – međutim, on ništa ne odaje. „Imali smo ovde uključen monitor i stalno smo je obilazili. Svakih pola sata.“ Nakratko pogleda u Marka. „Ni na pamet nam nije padalo...“ Međutim, ne može da dovrši. Podiže ruku do usta, prstima pritiska usne.

„Kad ste je poslednji put obišli?“, pita inspektor vadeći malu beležnicu iz unutrašnjeg džepa sako.

„Obišla sam je u ponoć“, odgovara En. „Sećam se koliko je bilo sati. Proveravali smo je na svakih pola sata i bio je red na mene. Bila je dobro. Spavala je.“

„Ja sam je obišao ponovo pola sata posle ponoći“, rekao je Marko.

„Potpuno ste sigurni za vreme?“, pita inspektor. Marko klima glavom; pilji u svoja stopala. „To je, dakle, bilo poslednji put da ju je neko obišao pre nego što ste stigli kući?“

„Jeste“, kaže Marko i diže pogled prema inspektoru, pa prođe rukom kroz tamnu kosu. „Otišao sam da je obiđem u pola jedan. Bio je moj red. Držali smo se rasporeda.“

En klima glavom.

„Koliko ste popili večeras?“, pita inspektor Marka.

Marko crveni. „Pravili su malu zabavu s večerom, tu pored. Nekoliko pića“, priznaje.

Inspektor se obraća En. „Gospođo Konti, jeste li vi večeras nešto pili?“

Lice joj gori. Majke koje doje ne bi trebalo da piju. Želi da slaže. „Popila sam malo vina uz večeru. Ne znam tačno koliko“, priznaje. „Bila je to zabava.“ Pita se koliko pijano izgleda, šta li inspektor misli o njoj. Oseća da ju je odmah prozreo. Priseća se povraćke na spratu, u dečjoj sobi. Može li on da oseti piće u njenom dahu, kao

što je ona osetila u Markovom? Razmišlja o slomljenom ogledalu u kupatilu na spratu, o svojoj okrvavljenoj ruci, sad umotanoj u čistu krpu za sudove. Sramota ju je jer mora da mu izgledaju kao pijani roditelji koji su napustili svoju šestomesečnu ćerku. Pita se hoće li njih dvoje biti okrivljeni za nešto.

„Kakve to veze uopšte ima?“, pita Marko inspektora.

„Moglo je da utiče na pouzdanost vaših opažanja“, kaže inspektor jednoličnim glasom. Nije pristrasan. Izgleda da prosto proverava činjenice. „U koliko sati ste otišli sa zabave?“, pita ih.

„Bilo je skoro pola dva“, odgovara En. „Stalno sam proveravala vreme na mobilnom. Htela sam da krenem. Trebalo... Trebalo je da je ja obiđem u jedan – bio je red na mene – ali mislila sam da ćemo svakog časa krenuti i požurivala sam Marka.“ Oseća neverovatnu grižu savesti. Da je obišla ćerku u jedan, bi li ona nestala? S druge strane, bilo je toliko načina na koje je ovo moglo da se izbegne.

„Pozvali ste policiju u jedan i dvadeset sedam minuta“, rekao je inspektor.

„Ulazna vrata su bila otvorena“, kaže En prisećajući se.

„Ulazna vrata su bila otvorena?“, ponavlja inspektor.

„Bila su otvorena desetak centimetara. Sigurna sam da sam ih zaključala za sobom kad sam je u ponoć proveravala“, nastavlja En.

„Sasvim ste sigurni?“

En razmišlja o tome. Je li *sasvim* sigurna? Kada je spazila otvorena ulazna vrata, bila je ubeđena da ih je zaključala. Međutim sad, s obzirom na to šta se desilo, kako da bude sigurna u bilo šta? Okreće se svom mužu. „Jesi li siguran da nisi ostavio otključana vrata?“

„Siguran sam“, kaže on kratko. „Nisam ni dolazio do prednjih vrata. Ulazio sam na zadnja da je obidem, sećaš se?“

„Koristili ste zadnja vrata“, ponavlja inspektor.

„Možda ih nisam svaki put zaključao“, priznaje Marko i pokriva lice rukama.

Inspektor Razbak pomno posmatra to dvoje. Nestala je beba. Uzeli su je iz kolevke – ako se roditeljima Marku i En Konti može verovati – otprilike između pola jedan i jedan i dvadeset sedam nepoznate osobe ili osoba, dok su roditelji bili na zabavi u susednoj kući. Prednja vrata su zatečena odškrinuta. Moguće da je zadnja vrata otac ostavio otključana – kada je stigla policija, bila su zatvorena, ali otključana. Ne može se poreći majčina uznemirenost. Kao ni očeva. Izgleda žestoko potresen. Ipak, u celoj situaciji nešto nije kako treba. Razbak se pita šta je zaista posredi.

Inspektor Dženings mu bez reči maše da dođe. „Izvinite“, kaže inspektor Razbak i nakratko ostavlja unesrećene roditelje.

„Šta je bilo?“, tiho pita Dženingsa.

Ovaj podiže bočicu s pilulama. „Našao sam ih u kupatilskom ormariću“, kaže.

Razbak uzima od Dženingsa providnu plastičnu kutijicu i proučava etiketu: EN KONTI, SERTRALIN, 50 mg. Sertralin. Razbak zna da je to jak antidepresiv.

„Na spratu je slomljeno kupatilsko ogledalo“, kaže mu Dženings.

Razbak klima glavom. Uopšte nije bio na spratu. „Još nešto?“

Dženings odmahuje glavom. „Zasada ništa. Kuća je čista. Navodno ništa drugo nije uzeto. Saznaćemo više za nekoliko sati, od forenzičara.“

„U redu“, kaže Razbak pružajući nazad bočicu s lekovima Dženingsu.

Vraća se do ono dvoje na kauču i nastavlja da ih ispituje.

Pogleda u muža. „Marko – da li je u redu da ti se tako obraćam? – šta si radio pošto si proverio bebu u pola jedan?“

„Vratio sam se na zabavu“, kaže Marko. „Popušio sam cigaretu kod suseda u dvorištu.“

„Jesi li bio sam kad si pušio cigaretu?“

„Nisam. Sintija je izašla sa mnom.“ Marko je pocrveneo; Razbak to primećuje. „Ona je komšinica kod koje smo bili na večeri.“

Razbak pažnju usmerava na njegovu suprugu. Ona je privlačna žena, s lepim crtama lica i sjajnom smeđom kosom, međutim sad izgleda bezbojno. „Vi ne pušite, gospođo Konti?“

„Ne, ja ne. Ali Sintija puši“, kaže En. „Ja sam sedela za trpezarijskim stolom s Grejamom, njenim mužem. On ne podnosi duvanski dim, a kako je bio njegov rođendan, bilo bi nekulturno da sam ga ostavila samog unutra.“ A onda, potpuno neobjašnjivo, sama nastavlja: „Sintija je čitave večeri flertovala s Markom i bilo mi je žao Grejama.“

„Razmem“, kaže Razbak. Posmatra muža, koji izgleda potpuno očajno. Uz to je i nervozan i izgleda kao da ga muči krivica. Razbak mu se obraća. „Znači, bio si napolju, u zadnjem dvorištu susedâ, nešto posle pola jedan. Imaš li predstavu koliko si tamo ostao?“

Marko bespomoćno odmahuje glavom. „Možda otprilike petnaest minuta?“

„Jesi li video ili čuo nešto?“

„Kako to mislite?“ Muž kao da je u nekoj vrsti šoka. Govori pomalo nerazgovetno. Razbak se pita koliko je alkohola tačno popio.

Zato mu razložno objašnjava. „Navodno je neko kidnapovao tvoje dete otprilike između pola jedan i jedan i dvadeset sedam. Bio si nekoliko minuta napolju u susedom dvorištu nešto posle pola jedan.“ Posmatra muža i čeka da se ovome to slegne. „Po mom mišljenju, malo je verovatno da bi neko usred noći izneo bebu na tvoja prednja vrata.“

„Ali prednja vrata su bila otvorena“, kaže En.

„Nisam ništa video“, kaže Marko.

„Iza kuća s ove strane ulice proteže se prolaz“, kaže inspektor Razbak. Marko klimne glavom. „Jesi li primetio da u to vreme neko tuda prolazi? Jesi li išta čuo, auto?“

„Mislim... mislim da nisam“, kaže Marko. „Žao mi je, ništa nisam ni čuo ni video.“ Ponovo rukama pokriva lice. „Nisam obraćao pažnju.“

Inspektor Razbak je već brzo proverio okolinu pre nego što je ušao da ispita roditelje. Smatra da je malo verovatno – mada ne i nemoguće – da bi neznanac izneo uspavanu bebu na prednja vrata kuće u ovakvoj ulici i rizikovao da bude primećen. Kuće su povezane u niz i izgrađene blizu trotoara. Ulica je dobro osvetljena, a njom čak i kasno noću prolazi priličan broj automobila i pešaka. Stoga je čudno što su otvorena prednja vrata – možda je namerno time navođen na pogrešan trag? Sada na njima tim kriminalističkih tehničara traži otiske, međutim Razbak misli da ništa neće naći.

Zadnja vrata nude više mogućnosti. Većina kuća, uključujući i kuću Kontijevih, ima spojenu garažu koja izlazi na uličicu – iza kuće. Zadnja dvorišta su dugačka i uzana, s ogradama između, i uglavnom su, uključujući i ono kod Kontijevih, puna drveća, žbunja, imaju bašte. Tamo iza je donekle mračno; nema uličnog osvetljenja kao napred. Noć je tamna, bez mesečine. Ko god da je odneo dete, ukoliko je izašao na zadnja vrata Kontijevih, samo je trebalo da pređe dvorištem do garaže, a odatle do uličice. Mnogo su manji izgledi da bude primećen kako do auta koji čeka iznosi oteto dete na zadnja vrata nego na prednja.

Razbakov tim temeljno pretražuje kuću, dvorište i garažu. Do tog trenutka nema ni traga od nestale bebe. Garaža Kontijevih je prazna, a vrata su širom otvorena. Čak i da je neko sedeo pozadi, u susednoj bašti, moguće je da on ili ona ništa ne primeti. Što je ipak malo verovatno. To sužava vreme otmice na nešto između petnaest do jedan i jedan i dvadeset sedam ujutro.

„Jeste li primetili da vam detektor pokreta ne radi?“, pita Razbak.

„Molim?“, pita muž trgnuvši se.

„Na zadnjim vratima imate detektor pokreta, svetlo koje bi trebalo da se upali kad mu neko priđe. Jeste li znali da ne radi?“

„Nismo“, šapuće žena.

Muš energično odmahuje glavom. „Ne, ja... radilo je kad sam je ja obilazio. Šta je s njim?“

„Sijalica je odvrnuta.“ Inspektor Razbak pažljivo posmatra roditelje. „To me navodi na zaključak da je

dete izneto sa zadnje strane, pa odneto u garažu i zatim, verovatno, autom odvezeno uličicom.“ Zastaje, međutim ni muž ni žena ne govore ništa. Primećuje da se žena tresе.

„Gde je vaš auto?“, pita Razbak naginjući se napred.

„Naš auto?“, ponavlja En.

Treće poglavlje

Razbak čeka da mu odgovore.

Ona prva progovara. „Na ulici je.“

„Parkirate na ulici, a imate iza garažu?“ , čudi se Razbak.

„Svi tako rade“, odgovara En. „Lakše je nego voziti uličicom, naročito zimi. Većina ljudi izvadi dozvolu za parkiranje i prosto parkira na ulici.“

„Razumem“, kaže Razbak.

„Zašto?“ , pita žena. „Kakve to ima veze?“

Razbak objašnjava. „Time je verovatno kidnaperu bilo lakše. Ako je garaža bila prazna i njena vrata ostavljena otvorena, bilo bi relativno lako da neko utera kola iza i neopaženo stavi bebu u auto dok je on još u garaži. Očito bi bilo teže – svakako opasnije – da je u garaži već bio auto. Otmičar bi rizikovao da bude viđen u uličici s bebom.“

Razbak primećuje da je muž pobledeo još za nijansu, ako je to uopšte moguće. Njegovo bledilo je prilično upadljivo.

„Nadamo se da ćemo naći neke otiske obuće ili tragove guma što vode iz garaže“, dodaje Razbak.

„Kad tako pričate, kao da je bilo isplanirano“, kaže majka.

„Mislite da nije bilo?“, pita je Razbak.

„Ne... ne znam. Pretpostavljam da sam mislila da je Kora oteta zbog toga što smo je ostavili samu u kući, da je to nasumičan zločin. Kao da ju je neko oteo u parku dok nisam pazila.“

Razbak klima glavom, izgleda da pokušava da to shvati s njene tačke gledišta. „Jasno mi je na šta mislite“, kaže. „Na primer, majka ostavlja dete da se igra u parku dok ode da kupi sladoled iz kamioneta. Dete je ugrabljeno dok je ona okrenuta leđima. Dešava se.“ Zastaje. „Međutim, svakako ovde uviđate razliku.“

Ona ga belo gleda. Mora imati na umu da je ona verovatno u šoku. Ali on stalno viđa nešto slično ovome; to mu je posao. On se bavi raščlanjivanjem, nikako ne i saosećanjem. Mora tako da se postavlja ukoliko želi da bude delotvoran. Naći će to dete, živo ili mrtvo, kao i onog ko ga je oteo.

Suvim glasom kaže majci: „Razlika je u tome što je onaj ko je oteo vašu bebu znao da je sama u kući.“

Roditelji se zgedaju.

„Ali niko nije znao“, prošapuće majka.

„Naravno“, dodaje Razbak, „moguće je da bi bila oteta i da ste vi čvrsto spavali u svojoj spavaćoj sobi. To prosto ne znamo.“

Roditelji bi želeli da veruju da ipak nije njihova krivica što su ostavili bebu samu. Da je ovo u svakom slučaju moglo da se dogodi.

Razbak pita: „Da li uvek tako ostavljate garažna vrata?“

Muž odgovara: „Ponekad.“

„Zar ne zatvarate vrata noću? Da vas neko ne bi pokrao?“

„Ništa vredno ne držimo u garaži“, kaže muž. „Ako je auto unutra, uglavnom zaključavamo, ali u suprotnom nema tamo mnogo toga. Sav moj alat je u podrumu. Ovo je fini kraj, ali se garaže stalno obijaju, nema smisla zaključavati ih.“

Razbak klima glavom. Zatim pita: „Koji auto imate?“

„Audi“, kaže Marko. „Zašto?“

„Voleo bih da ga pogledam. Mogu li dobiti ključeve?“, pita Razbak.

Marko i En se zbunjeno pogledaju. Onda Marko ustane i ode do stočića u blizini ulaznih vrata da uzme svežanj ključeva iz činije. Bez reči ih daje inspektoru i seda.

„Hvala“, kaže Razbak. Zatim se naginje napred i s ubeđenjem kaže: „Saznaćemo ko je ovo uradio.“

Oni opet pogledaju u njega. Majčino lice je sasvim oteklo od plakanja, ocu su oči naduvane i krvave od zabrinutosti i pića, a lice bledo.

Razbak daje znak Dženingsu i zajedno izlaze iz kuće da provere automobil. Bračni par sedi u tišini i posmatra kako odlaze.

En ne zna šta da misli o inspektoru. Sve to u vezi s njihovim kolima – kao da on navodi na nešto. Zna da je obično kad nestane žena osumnjičen muž, verovatno i obrnuto. Međutim, kada nestane dete, jesu li roditelji glavni osumnjičeni? Sigurno nisu. Ko bi mogao da povredi svoje dete? Osim toga, oboje imaju čvrst alibi. Njihovo kretanje mogu da potvrde Sintija i Grejam. Očigledno ne postoji mogućnost da su oni oteli i sakrili svoju ćerku. A i zašto bi?

Svesna je da se okolina pretražuje, da policajci idu gore-dole ulicama i kucaju na vrata, ispituju tek probuđene ljude. Marko je dao policiji noviju Korinu fotografiju, slikanu pre samo nekoliko dana. Fotografija prikazuje srećnu plavokosu devojčicu s krupnim plavim očima kako se smeška u foto-aparat.

En je ljuta na Marka – želi da više na njega, da ga izudara pesnicama – ali kuća im je puna policajaca, pa se ne usuđuje. A kad pogleda njegovo bledo, turobno lice, vidi da on već krivi sebe. Jasno joj je da ovo ne može sama da preživi. Okreće se ka njemu i, jecajući, strovaljuje mu se na grudi. On je obuhvata rukama i čvrsto je grli. En oseća kako on drhti, oseća bolne otkucaje njegovog srca. Govori sebi kako će se zajedno izboriti s tim. Policija će naći Koru. Oni će im vratiti ćerku.

Ako je ne vrate, nikada mu neće oprostiti.

Inspektor Razbak, u laganom letnjem odelu, izlazi na prednja vrata kuće Kontijevih i spušta se niz stepenice u vrelu noć, a uz njega ide inspektor Dženings. I ranije su radili zajedno. Obojica su videli neke prizore koje bi voleli da zaborave.

Zajedno prelaze na drugu stranu ulice, gde je niz automobila parkiranih jedan do drugog. Razbak pritiska dugme i farovi audija kratko zatrepere. Susedi su već napolju, u pidžamama i letnjim bademantilima. Sad posmatraju kako Razbak i Dženings idu prema kolima Kontijevih.

Razbak se nada da neko iz ulice nešto zna, možda je nešto video pa će to prijaviti.

Dženings tiho kaže: „Šta misliš?“

Razbak odgovara istim tonom: „Nisam optimističan.“

Navlači rukavice od lateksa koje mu je Dženings dao i otvara vrata s vozačeve strane. Kratko pogleda unutra, a zatim bez reči odlazi do zadnjeg kraja kola. Dženings ga prati.

Razbak otvara prtljažnik. Inspektori gledaju unutra. Prazan je. I veoma čist. Automobil je star tek nešto više od godinu dana. Još uvek izgleda novo.

„Volim miris novog auta“, kaže Dženings.

Jasno je da dete nije tamo. Što ne znači da nije bilo tamo, ma kako kratko. Možda će forenzička istraga otkriti vlakna ružičastog odelceta, bebinu DNK – vlas kose, trag pljuvačke ili možda krv. Biće im teško da izgrade slučaj bez tela. Međutim, nema roditelja koji bi s dobrim name-rama uopšte stavili svoje dete u prtljažnik. Ako pronađu bilo kakav trag nestalog deteta u prtljažniku, on će se postarati da roditelji trunu u paklu. Jer, ako je Razbak išta naučio u svom poslu, to je da su ljudi spremni gotovo na sve.

Razbak je svestan da je beba mogla da nestane bilo kada pre svečane večere. Treba detaljno da ispita roditelje o prethodnom danu, kao i da odredi ko je, osim roditelja, poslednji video dete živo. No saznaće on to. Možda je to neko ko pomaže majci, čistačica ili sused – neko ko je video bebu, živu i zdravu, ranije toga dana. Utvrdiće kada je poslednji put bilo poznato da je beba živa i odatle će krenuti dalje. To što su ostavili uključen monitor, proveravali na svakih pola sata dok su bili na večeri u susednoj kući, onesposobljen detektor pokreta, otvorena prednja vrata, sve bi to jednostavno moglo da bude složena obmana, pažljivo skovana izmišljotina roditelja,

koja im obezbeđuje alibi i vlasti navodi na pogrešan trag. Mogli su da ubiju bebu bilo kad ranije toga dana – bilo namerno ili slučajno – stave je u prtljažnik i otarase se tela pre nego što odu na večeru kod suseda. Ili, ukoliko su još uvek razložno razmišljali, uopšte nisu morali da je stave u prtljažnik već na sedište u kolima. Mrtva beba ne mora da izgleda mnogo drugačije od bebe koja spava. Zavisno od toga na koji način su je ubili.

Razbak zna da je cinik. Nije oduvek bio takav.

Kaže Dženingsu: „Dovedi pse za otkrivanje leševa.“

Četvrto poglavlje

Dok Dženings razgovara s policajcima na ulici, Razbak se vraća u kuću. Gleda kako En plače na jednom kraju kauča, a policajka sedi pored nje i grli je. Marko nije s njom.

Privučen mirisom sveže skuwane kafe, odlazi u kuhinju na kraju duguljaste, uske kuće. Renovirana je, i to očigledno nedavno; sve je luksuzno, od belih elemenata do skupih uređaja i granitnih radnih površina. Marko je tamo, stoji pored aparata čekajući da se kafa skuva. Razbak ulazi i ovaj podiže pogled, potom se okreće, možda osramoćen zbog tako očiglednog pokušaja da se otrezni.

Nastaje neprijatna tišina. Potom Marko tiho pita, ne skrećući pogled s aparata za kafu: „Šta mislite da joj se dogodilo?“

Razbak kaže: „Još uvek ne znam. Ali saznaću.“

Marko podiže bokal s kafom i sipa je u tri porcelanske šolje koje su na besprekornom kamenom pultu. Razbak primećuje da mu drhti ruka dok sipa. Marko nudi inspektoru jednu šolju, a on je sa zahvalnošću prihvata.

S druge dve šolje Marko izlazi iz kuhinje i vraća se u dnevnu sobu.

Razbak ga posmatra kako odlazi dok se u sebi priprema na ono što predstoji. Slučajevi otmice dece uvek su teški. Za početak, izazivaju veliku pažnju medija. I skoro se nikad ne završe dobro.

Zna da će morati da pritisne taj bračni par. To je deo posla.

Kao i uvek kad ga pozovu na neki slučaj, Razbak ne zna šta da očekuje. I pored toga, nikad nije iznenađen kad otkrije zagonetku. Izgleda da ga je napustila sposobnost da se iznenadi. Međutim, uvek je radoznao. Uvek želi da *sazna*.

Razbak sam sipa mleko i šećer koje mu je Marko ostavio, a zatim zastaje u do vratku kuhinje sa šoljom kafe u ruci. Odatle vidi trpezarijski sto i komodu blizu kuhinje: očigledno su i jedno i drugo antikviteti. Dalje napred vidi kauč, tapaciran u tamnozeleni somot, i Enin i Markov potiljak. Desno od njih je mermerni kamin, a iznad njega visi veliko ulje na platnu. Razbak ne zna šta tačno predstavlja slika. Kauč je okrenut prema prozoru koji gleda na ulicu, ali neposredno ispred njega je stočić preko puta koga su dve duboke, udobne fotelje.

Razbak ulazi u dnevnu sobu i vraća se na svoje mesto naspram bračnog para, u fotelju bližu kaminu. Primećuje kako Marku, dok prinosi šolju ustima, i dalje drhte ruke. En samo drži šolju u rukama na krilu, kao da i ne shvata da je ona tu. Prestala je da plače, bar trenutno.